

CYKLOPOUŤ 2022

TETÍN - HRADEC KRÁLOVÉ

1. DEN 29. 7. 2022 BROD – TETÍN

Zase po roce se blíží konec července. Neznamená to jen polovinu léta za námi, ale především blíží se termín dalšího ročníku cyklopoutě, na který se moc těšíme.

Ve čtvrtek večer, den před odjezdem, přivážíme na orelský stadion v Uherském Brodě kola, aby se mohla naložit do vozíku. Celkem je jich více než místa ve vozíku, takže některá se musí naložit další den do autobusu. Na orelském stadionu se může také přespat, někteří tam mají nocleh povinně, jako třeba Peťa Hubáčková. My se vracíme domů užít si ještě jednu noc na měkké matraci v posteli.

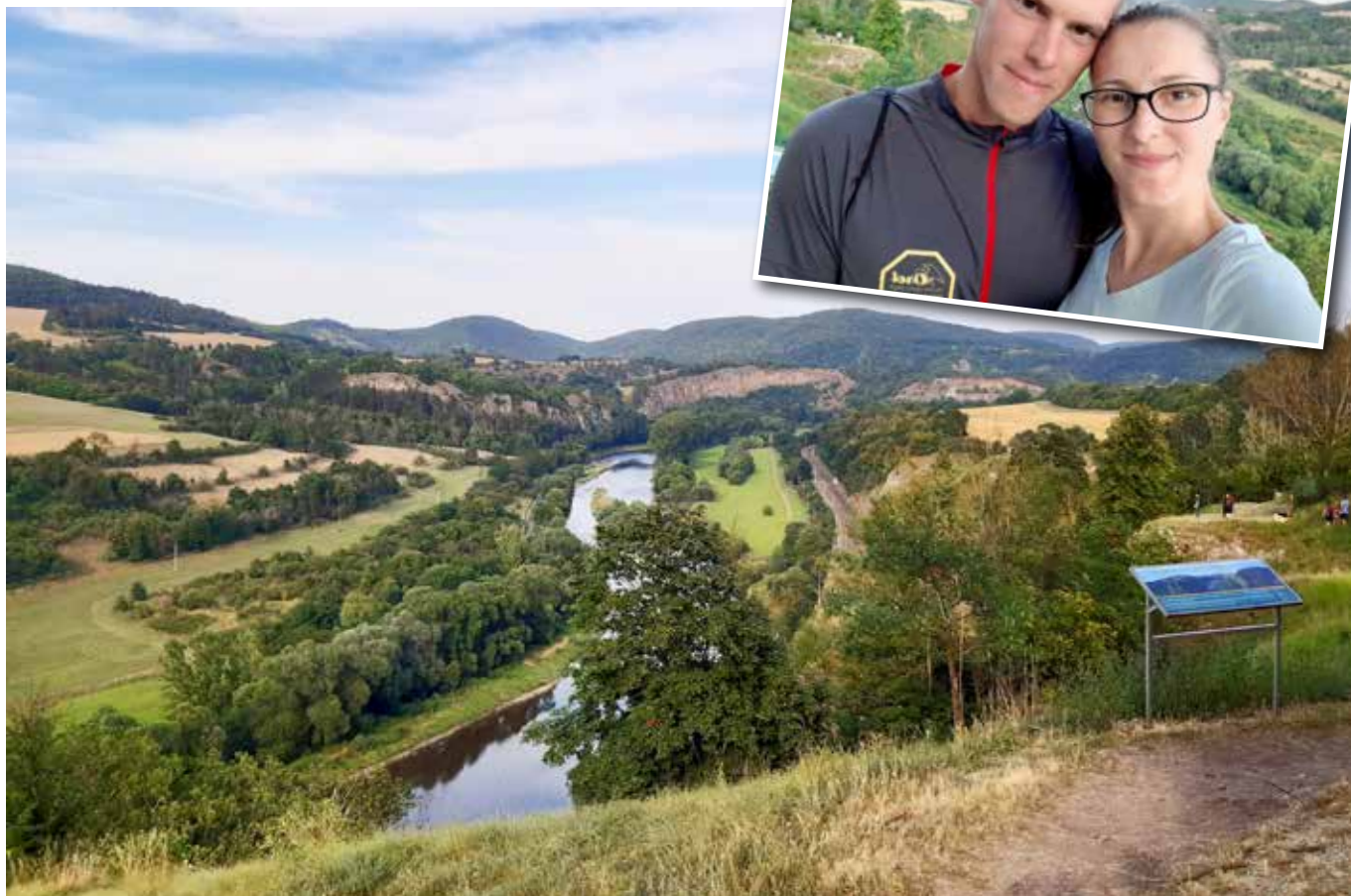
V pátek vstáváme v pět hodin, abychom v šest vyjeli a před sedmou už byli zase v Brodě. Chvilí po nás přijíždí autobus. „Vemte si reflexní vesty a běžte mu navigovat, ať sem zacouvá,“ úkoluje organizátor Petr Gabriel Martina a Šimona. „Tomu řidiči nemůže být ani osmnáct,“ kroutí nechápavě hlavou Martin, když se vrací. Na věk se řidiče Dominika neptáme, ale zkušeností má už zřejmě mnoho, zacouvat do úzké uličky kolem aut zvládá výborně.

Po příjezdu se musí autobus naložit. Záviny, bečky, kola, zavazadla i mrazící boxy s jídlem už čekají. Silní muži i silné ženy skládají zavazadla na sedačky, ostatní věci dospodu autobusu. Pak je ještě potřeba připojit vozík. Kolem čiperně pobíhají i dvě starší paní. „Jedete s námi na cyklopoutě?“ ptám se jich. „Ano, ale na kole ne,“

smějí se. „Budeme pomáhat v kuchyni.“ Teď už zbývá naložit pouze pasažéry, jede nás asi 16. Po cestě máme dvě zastávky na benzinkách, snažíme se zdržet co nejdéle, aby nás mohl Petr Gabriel autem předjet a převzít nocleh v Tetíně, než tam přijedeme my.

Při čekání v Tetíně zkusíme místní workoutové hřiště a děláme si krátkou procházku k dřevěnému kříži, který nechali místní občané loni postavit na louce k výročí sv. Ludmily. Spaní je hned první noc oddělené, tak jak tomu bylo v Tetíně i loni. Muži na obecním úřadě, ženy v komunitním centru. Tam se podává také večere – guláš s chlebem. Při jídle se vítáme s postupně přijíždějícími cyklopoutníky a přijíždí nás pozdravit také pěší poutník Petr Hirsch. Po večeri je pro zájemce připravena komentovaná prohlídka tetínských kostelů. Paní průvodkyně je do výkladu zaujatá, nicméně moc přesných informací si neodnášíme, protože „historikové se neshodují kdy/kde/proč...“.

V devět hodin slouží Pedro mši svatou a po ní se představuje organizační tým. Ještě za tmy přijíždějí poslední cyklopoutníci, jejichž vlaky měly zpoždění. Zalézáme do spacáků, venku začíná pršet. Sbor místních štamgastů se tedy přesouvá v sousední hospodě dovnitř, snažíme se za jejich zpěvu alespoň na chvíli usnout.

„Nevím, jestli se mi to jen zdálo, když jsem dokázal na chvíli usnout, nebo tam fakt včera zpívali Antidepressivní rybičku,“ říká mi po probuzení Martin. Jestli tam opravdu seděli fanoušci Vypsané Fixy, nemohu Martinovi potvrdit, asi jen jako jedna z mála, jsem usnula okamžitě.

Děšť našťěstí ustal, už jen trochu poprchá. Vyrážíme tedy do Komunitního centra na snídani, přiděl jsou 3 párky a chleba. Tak tak to soukáme do sebe, na velké cyklopoutnické snídaně nejsou ještě žaludky zvyklé. Rychle balíme věci a nakládáme autobus, abychom v devět mohli slavnostně zahájit již 18. ročník cyklopoutí. Vítá nás také místní starosta a dostáváme požehnaní na cestu. „Tři, dva, jedna, start!“ a vyrážíme z kopce do Berouna. Tam už se skupinky trhají, s Martou jedeme podél Berounky a pak přes kopce po silnici vinoucí se lesy. Trochu poprchá, ale vytahovat pláštěnky se nám nechce. Slyšíme za sebou trubení, to nás našťěstí předjíždí autem jen Petr Gabriel s organizačním týmem.

V koloně na zelenou projíždíme dědkou, když tu najednou se nad námi tyčí Křivoklát! Výjezd k němu je strmý, ale našťěstí krátký. Za 70 korun nás rytíř s mečem pouští na nádvoří, můžeme vyjít na hradní věž pokochat se výhledy do okolí. Už vycházíme z brány, když akorát přijíždí

tátova skupinka. Prý letos jen „skupina sedmi,“ ale jede jich stejně víc. Pouze si sdělíme dojmy z prvních kilometrů a vydáváme se dál, další zastávkou jsou Lány, letní sídlo pana prezidenta. Nevypadá to, že bychom byli pozváni na oběd, takže zajíždíme do místní hospody. Jeden smažák a jedna kuřecí roláda, k tomu limonáda na pití. K zámku se jedeme podívat záhy, už u brány nás vítá voják se zbraní v ruce. Vstupné do zahrad 10 Kč, ale nejdemo, vyrazíme do Stochova, kde se má uskutečnit v kostele sv. Václava dnešní mše svatá. Mustafa už ve Stochově hodinu před mší krouží a snaží se najít nějakou hospodu nebo kavárnu, ale marně, všechno zavřené. S Marťou máme taky čas, tak se jedeme podívat na místní lidovou architekturu a malebné jezírko s vodníkem.

Na mši se nescházíme všichni, někteří ještě putují lánskými zahradami. Po mši jdeme průvodem k nedalekému dubu, který tam údajně zasadila sv. Ludmila, když se sv. Václav narodil. Zpíváme zde proto svatováclavský chorál a českou i slovenskou hymnu. Odtud už je to jen kousek k bývalému slovanskému hradišti Libušín s kostelíkem sv. Jiří. Po kamenech a mokré trávě míříme dolů do vesnice a odtud už po silnici do dlouhého kopce do Smečna. Zvuky kolotočů a pouťových atrakcí nám už zdaleky napovídají, že se ve Smečně právě koná svatoanenská pouť.

Nocleh je tentokrát ve velké sportovní hale, k večeri je přichystána sekaná s bramborami. Elektrokolistů i elektrických zařízení přibývá, a tak se není čemu divit, když vypadávají pojistky. Naštěstí se je podaří nahodit zpět a elektrokoláři mají nakázáno nabíjet si baterie postupně.

3. DEN 31. 7. 2022 SMEČNO – ROUDNICE NAD LABEM 73,95 KM

Dnešní den zahajujeme chlebem s rybí pomazánkou. Mše svatá se koná v kostele Nejsvětější trojice, ke kterému se musíme probíjet skrz kolotoče, stánky a bohužel i nepořádek po včerejší pouti. Na trasu se nám daří vyjet docela brzy, počasí je dnes ideální na kolo. První zastávku má většina z nás v dědině Třebíz, v rodišti spisovatele Václava Beneše Třebízského. Kromě jeho rodného domku lze ve vsi obdivovat také původní lidovou zástavbu, která je současně malým muzeem. Na konci vsi se pak nachází skalní reliéfy, u kterých včera probíhal festival. Tátova skupinka je místními zvana na pivo, které se včera nestihlo dopít.

Po několika kilometrech přijíždíme k dálnici, vedle ní našťastí vede krásná nová a navíc úplně prázdná asfaltová silnice, jen je to po ní pořádkem do nekončícího kopce. Kopec nakonec konec má, v Panenském Týnci, kam jedou všichni navštívit nedostavěný chrám. Místo je to prý magické, dá se v něm čerpat pozitivní energie, jelikož stojí na silné léčivé pozitivní zóně. Návštěva se doporučuje lidem v depresivních stavech, lidem precitlivělým, my jsme však spíš vyprahlí z dlouhého kopce, takže energii jdeme doplnit do sousedního občůdku kofolou a sójovou tyčinkou.

U kostela sv. Václava v Černochově začínáme přemýšlet, kde bychom se zastavili na oběd. Časově i vzdálenostně se nabízí Mšené-lázně, nicméně najít vhodné místo na jídlo vyžaduje mysl logika. První míříme do lázeňské restaurace, jenže ta je plně obsazena, poslední místa si zabírá Skupina sedmi, prý mají letos úsporný režim, hm. S Martinem se tedy vracíme zpět do centra, ostatní hospody jsou však zavřené. Naštěstí i v neděli má otevřeno večerka, tak si kupujeme pečivo a sýr a se svým úlovkem se usazu-

jeme na lavičce u jezírka. Po chvíli se k nám začíná přibližovat hejno kačen, našťástí už je nakrmili lidé na druhém břehu, tak jen postávají u vody.

Vyjíždíme dál a už se před námi tyčí vrchol dnešního dne – samotná hora Říp. Posilnění hořčičkem a pronásledování černými mraky se vydáváme vrcholu vsťíc. Nejprve je stoupání mírné, nad občerstvovací stanicí se však začíná radikálně měnit terén i sklon. Rozumní lidé nechávají svá kola pod tímto úsekem, my však i s koly pokračujeme dál. Martin jede, já se potácím pěšky za ním. „Nechcete zapřáhnout?“ ptá se mě pán se psem. „To zvládnou, děkuju,“ snažím se procedit z posledních sil mezi zuby. Martin už je v nedohlednu, vyjel to na kole až nahoru.

Rotunda sv. Jiří a sv. Vojtěcha je zpřístupněná pouze platícím, návštěvu vynecháváme, tiskneme pouze razítko do credencialu. Pak už máme namířeno rovnou ke stánku, abychom doplnili ztracenou energii domácí limonádou. Pár desítek metrů urazíme na Pražskou vyhlídku, odkud je vidět celá rovinatá krajina. Dolů to láká sjet na kole, po pár metrech to ale vzdávám, nechci odvařit sebe ani brzdy. Martin jde pokorně pěšky se mnou. Formánkovi projíždí kolem nás, zápach z brzd jde cítit ještě dlouho za nimi.

Na asfaltce už i my sedáme na koně a z kopce si to valíme až do Roudnice nad Labem. „Tady máme jet vpravo,“ říká táta, jehož skupinku potkáváme u semaforu. My se však vydáváme vlevo, čeká nás ještě výstup na Kratochvílovu rozhlednu. Výhled je z ní na celé město, chvíli se kocháme a pak míříme k zámku. Brána je otevřena, jdeme na nádvoří. „My už máme zavřeno,“

ihned k nám běží pán. „Omlouvám se, tu bránu jsme nechali otevřenou jen k průjezdu auta.“ Nevadí, aspoň jsme nahlédli. Po mostu přes Labe jedeme na ubytování, které je i dnes ve sportovní hale. K večeri máme verbuňk s rýží, při popíjení kofoly hledáme rozhledny na zítřejší trasu.

Venku už se stmívá, když přijíždí Otec Kaška a Petra Antošová. Smích se ihned rozléhá celou halou, jen nad karimatkou Petra smutně kroutí hlavou. Otec jí objednal novou, jenže není samonafukovací a není jasné, zda ji ráno dokáže sbalit zpět do malého obalu.

4. DEN 1. 8. 2022 ROUDNICE NAD LABEM – KRUPKA 77,70 KM

„Toto je den, toto je den...“ se rozléhá tělocvičnou, tradiční Pedrův budíček nás pobouzí do dalšího dne. O půl osmé se pod pergolou před halou koná mše svatá, po ní následuje snídaně. Příděl je půl vánočky na osobu. Luděk si svou snídani vychutnává na houpacím křesle, za chvíli se převrací, Mustafova maminka se mu hned vrhá na pomoc, Petra Antošová první se smíchem křičí „foť to, foť to!“ a pak mu také podává pomocnou ruku.

Před odjezdem mažeme řetězy a nakládáme si do autobusu zavazadla. Pak už se vydáváme do centra města s malou zastávkou v kostele Narození Panny Marie. Tam potkáváme i další skupinky, po cestě podél Labem se ale zase dělíme, každý jede svým tempem. V Terezíně zajíždíme k Malé pevnosti, návštěvu však necháváme na jindy, dnes nás po cestě čekají ještě jiná zastavení.

Kousek za městem se připojujeme ke Skupině sedmi, před Lovosicemi však začíná provoz houstnout, proto se raději zase oddělujeme, ať nemusí řidiči aut a kamionů předjíždět dlouhý peloton. V Lovosicích máme stejně jiné plány, bylo by dobré najít něco k snědku, nejprve však míříme k rozhledně U Zámečku. Ač není vysoká, výhledy jsou z ní krásné, dokud si tedy neuvědomíme, že do okolních kopců budeme brzy stoupat.

Hlad zaženeme v samoobslužné restauraci, kde se ten den zastavuje velká část cyklopoutníků. Porce jsou obrovské, ceny nízké. Přenecháváme u stolu místo dalším, poprchat začíná než si stihneme odemknout kola. Naštěstí je to zatím jen mrholení, a tak jedeme podél Labe dál až k odbočce na Oparenské údolí. Tam už však déšť nabírá na síle, schováváme se pod strom, jen jeden vytrvalý běžec běží neohroženě dál. Po pár minutách déšť ustává, sedláme oře a vydáváme se za krásami Oparenského údolí. Ač jedeme na kole a troufám si říci, že ne zrovna pomalu, s běžcem se několikrát míváme, předbíhá nás vždy, když si chceme něco vyfotit nebo najít správný směr cesty. Jeho tempo je ohromující.

Na konci údolí vidíme známá kola a známá tváře. Skupina sedmi právě dojedla klobásy a chystá se vyrazit směrem na Kletečnou. Přidáváme se tedy k nim, brzy dojíždíme ještě jednu skupinu, kte-

rou ale netvoří cyklopoutníci nýbrž pro nás cizí bajkeři. V jednom úseku začíná být směr cesty nejasný. Když však přijede pan Miklenda, máme jasno. „Broďané jediné přes brod!“ A tak se brodem přes potok vydáváme dál a brzy se začíná cesta zvedat. Na samotný vrchol Kletečné naštěstí nejedeme, někteří si místo něj ale dají výstup na sousední Milešovku. Tě my jen máváme ze sedla kola a dolů z kopce míříme k Radejčínu. Tam je jiná zastávka pro nás – rozhledna Radejčín, odkud jsou nádherné výhledy do okolí. „To České středohoří je tak zajímavé, to bych si někdy chtěla více projet na kole,“ říká Martino-

vi z vrchu rozhledny netušice, že právě tudy povede naše zítřejší etapa.

Začíná se oteplovat, proto památníku Přemysla Oráče u Stadic věnujeme jen krátké zastavení. Orat už není co, a tak pokračujeme k jezeru Milada, kam právě přilétají dvě letadla nabrat vodu k hašení požáru v Českém Švýcarsku. Po přestávce na tyčinku a napsání pohledů míříme do Krupky, místa našeho dnešního noclehu. Trasa však je vedena nejprve k zřícenině hradu. To by nebyl problém, od noclehu to není daleko, kdyby to jen nebylo

do tak šíleného kopce! Nicméně s Martinem to nevzdáváme a na kole přijíždíme až k samotné hradní věži, resp. jejímu pozůstatku. Z ní vidíme a pak i slyšíme tátovu skupinu. „Myslel jsem, že mě zabijí,“ povídá táta. „Tak my dojedeme k hradu a ptáme se, kde je to ubytování,“ navrhuje na něj Luděk. „A on ukáže rukou kamsi dole a řekne, že sem to byla jen zajížďka!“

Většina členů sedí schváceně po hradem, ani na výhledy už nemají náladu. „Kopce to byl ale slušný,“ uznává táta. „Kdybych měl ujet ještě dva metry, tak to nedám.“

Času na kochání se však není mnoho, musíme rychle najít ubytování a osprchovat se, než nás přijede vyzvednout tátův kamarád Mírek. Dnes se spí v základní škole přiléhající ke kostelu v Bohosudově, což je městská část Krupky. Sprchu stíháme akorát, ještě s mokrymi vlasy usedám do auta. Dnes se totiž nepodává cyklopoutnická večeře, každý si ji musí zařídit sám. A tak se Mírek nabídl, že nás pozve do Ústí nad Labem do pizzerie. Pizza je výborná, po takovém výjezdu do kopce ji zvládneme sníst celou. Před spaním si už stíháme jen vyčistit zuby a projít trasu na zítra.

5. DEN 2. 8. 202 KRUPKA – HORNÍ POLICE 77,55 KM

Vstát není zrovna lehký úkol, ale zvládáme ho. První jdeme na mši svatou do kostela Panny Marie Bolestné, ve které se ukrývá jeden z mála oltářů s baldachýnem v České republice. Pan kostelník při snídani prodává bohosudovské oplatky, výtěžek z nich putuje na opravu varhan. K snídani máme na výběr ze čtyř druhů jogurtu a tři rohlíky k tomu. Vyrazit se nám daří kolem půl desáté, první zastávka je nedaleko a je jí památník bitvy u Chlumce. Pro nás je boj především průjezd Ústím nad Labem, alespoň v nejméně frekventované části byl pro nás vyčleněn cyklopruh.

Ve městě je plno lidí, nepořádek, ani na razítko se nám zastavovat nechce. Pouze u kostelíků mimo hlavní centrum děláme krátkou zastávku, kostelíky jsou však zavřené, ostatně jako většina sakrálních staveb v tomto kraji. Za městem už ale najíždíme na hezkou cyklostezku podél Labe, která nás provází až do Děčína. Zde už pro razítko zastavujeme, jedeme také na nádvoří zámku a k obědu vybíráme indickou restauraci. Výborná volba, u nejlepšího obědu z celé cyklopouti polemizujeme s Martinem nad úpravou následující trasy. Čas je dobrý, kondice taky, dvě rozhledny by dneska zvládnout šly. Do Benešova nad Ploučnicí se

ještě držíme trasy doporučené, ve Františkově už z ní ale sjíždíme. „Jedete špatně,“ volají na nás Jožka s Anežkou mířící proti nám. To si za první odbočkou začínáme myslet taky, když je před námi jen lesní cesta do strmého kopce.

Po chvíli se nedá jít pěšky, natož tak jet na kole. Trasa je sice značená, pochybuji však, že kromě vyznačovatele po ní někdy někdo šel. Na větvičkách to podkluzuje, za chvíli už není jisté, kudy cesta dál vede. Všude kolem nás poletují otravné mušky, jedinou záchranou nám jsou hojně rostoucí ostružiny. Přes kopřivy se dostáváme k rozcestníku a – ne, opravdu to není fata morgana – asfaltové cestě. Po ní však ještě nejedeme, rozhledna je až na vrcholu dalšího stoupání terénem. Ten se však naštěstí dá z větší části vyjet na kole, kdyby aspoň ty mouchy tolik nebzučely! A jak už tomu zákon schválnosti chce, rozhledna Kohout naštěstí otevřená je, nicméně rozhledy do okolí ne. Fotka, tyčinka, zápis do knihy a jede se dolů. A pak do dalšího kopce k další rozhledně Strážný vrch. Odtud už jsou výhledy krásné, ale cesta dolů připomíná překážkovou dráhu. Popadané stromy, větve, kolo spíše

přenášíme, než abychom na něm jeli. V Novosedle se už napojujeme na asfaltovou silnici a z kopce si to frčíme až do Horní Police. Zde nás čeká poměrně netradiční ubytování – v opravených kostelních ambitech. „Doufám, že každou hodinu nebude nahlas odbíjet zvon,“ přemýšlí Martin. Zvon odbíjí, naštěstí ne moc nahlas. Někteří spí i na faře nebo dole v sokolovně. Horší je to se sprchou, ta je pouze jedna. Většina z nás se tedy vydává na místní koupaliště, kde máme vstup zdarma. „Pojďte si zaplavat,“ už z dálky na nás volá Pedro. Pan Janík ale při vstupu do vody nevypadá, že by ho teplota vody oslovila. Není se co divit. Do vody sice vlezu, ale asi o tom ví díky mému křiku celá vesnice. Srdce bije, je to dobré, v menší hloubce voda tolik studená není.

Po večeri je pro nás v kostele připravena přednáška o historii kostela a jeho nedávné rekonstrukci. Po ní se ještě promítá film, někteří už ale ulehají do spacáků, jiní teprve přijíždějí do cíle. „V noci bude zima, tak se pořádně obleč,“ radí mi Martin. Navleču na sebe všechno teplé oblečení, i tak se ráno třepu zimou, Martin se obětavě se mnou dělí o svůj teplý spacák.

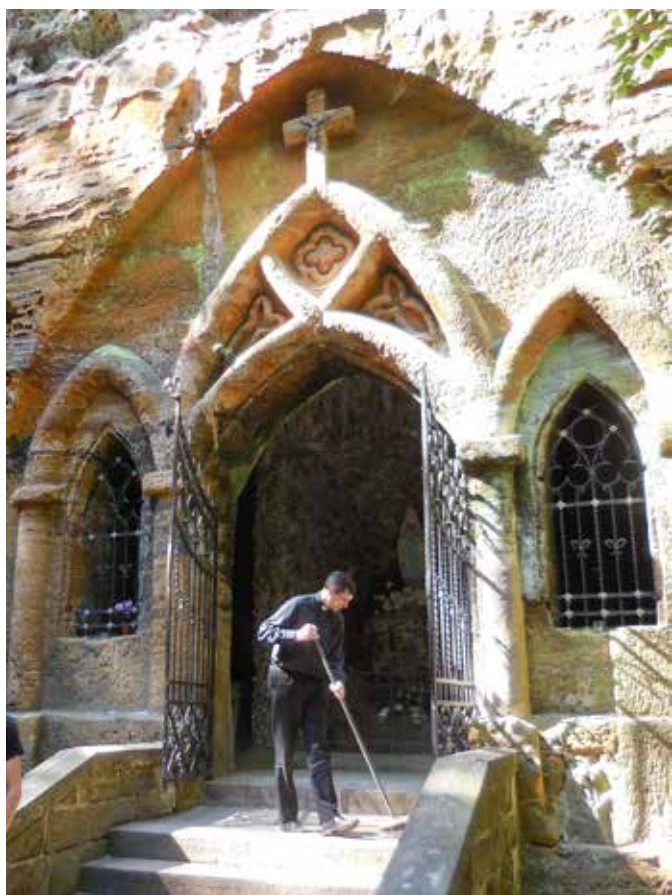

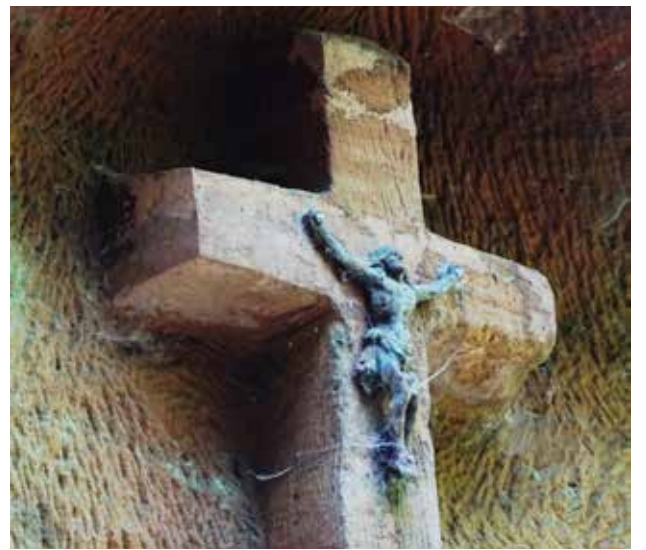

6. DEN 3. 8. 2022 HORNÍ POLICE – JIŘÍKOV 64,02 KM

Budíček je dnes až v sedm hodin, chladný ranní vzduch nás však budí dřív. K snídani je připravena pomazánka, pro nás vybíravé je k dispozici i vánočka a jogurt. Vyjíždíme brzo, na ranní mši totiž teprve míříme. Bude se slavit v jedenáct hodin v Modlivém dole, teď je však teprve deset, a to znamená ideální časový prostor pro návštěvu nedaleké rozhledny. Právě se otevírá, patříme mezi první návštěvníky. Výhled máme na celé širé okolí, pod námi se tyčí skalní hrad Sloup.

Na mši přijíždíme akorát, kola necháváme podél křížové cesty. Vítá nás místní farář, Emička Pavelková se svým tátou nám i zde dělají hudební doprovod. Kolemjdoucí se zastavují, někteří se mše účastní. Slavit zde mši svatou tu totiž nebývá zvykem, je zde sloužena pouze jednou za rok. Místo je to krásné, všude kolem skály, na větší průzkum

okolí však nemáme čas, necháme si ho spíše pro pěší turistiku.

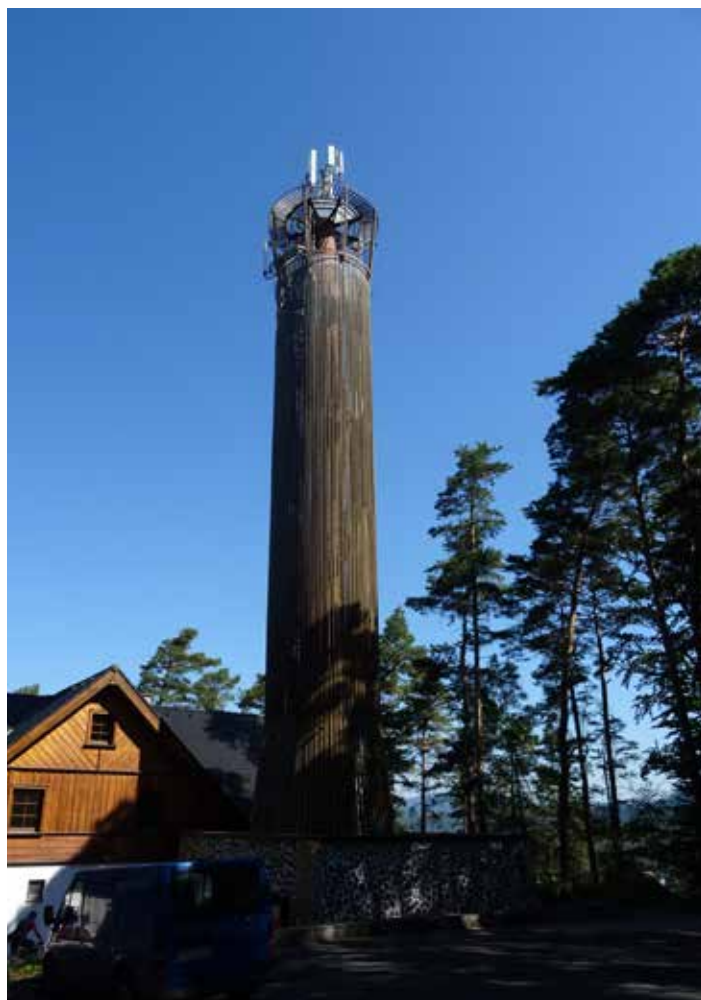
Ve Sloupu se zastavujeme pouze na zmrzlinu a pak se jedeme zchladit k nedalekému přírodnímu koupališti. Plánujeme zde i rychlý oběd, paradoxně zde v bufetu čekáme na jídlo nejdéle, asi hodně hladových krků a málo pracujících rukou. Čas rychle ubíhá, přitom velký kus cesty je teprve před námi. Skupina sedmi se ještě roční ve vodě, my za chvíli ve vlastním potu při stoupaní do kopců. V Mařenicích se s tátovou skupinou opět setkáváme, ti se však zastavují ještě u kostela a v hospodě, my jedeme dál k německým hranicím. Dolní Světlá se jako dolní nejeví, do té Horní našťestí stoupat nemusíme, naše cesta však pokračuje ještě do většího kopce. Panelová cesta je alespoň z části ve stínu, i tak hranice překračujeme úplně schváceni.

Očekáváme dlouhý sjezd, pěkná asfaltová cesta ale brzy končí a červená na semaforu nás nutí opékat se dalších pět minut na slunci. Waltersdorf je překrásné německé městečko, na jeho průzkum nemáme náladu. Přejíždíme do českého Varnsdorfu, kde jako mnozí další cyklopoutníci zajíždíme ke Kauflandu. „Jen si běžte nakoupit zmrzlinu a mléko, je to skvělý pocit!“ doporučuje nám Josef. Ten už s Anežkou, Tomášem a Petrem odjíždí, zabíráme si tedy stín u stojanů pro sebe.

Až když tělem začne kolovat glukóza a laktóza, začneme trochu ožívat. Doplnit energii je třeba, čeká nás totiž ještě jeden, hoodně táhlý kopec. Předjíždíme se s dalšími cyklopoutníky, každý svým tempem zdolává poslední dnešní stoupaní. V Neugersdorfu začínají přibývat i pěší, za chvíli se ozývá hudba, objevují se stánky... Ve městě se koná Jakubská pouť, slaví se už prý téměř 300 let. Tátova skupina zajíždí až k Bismarckově věži, dovnitř je však pustit nechtějí, kolem se totiž připravuje obrovský ohňostroj, který má několikadenní pouť plnou kolotočů, stánků a atrakcí ukončit. Motat se mezi auty a lidmi nemáme náladu, krátce se zastavujeme až ve Filipově u baziliky Panny Marie Pomocnice křesťanům, jejíž nákres si vezeme letos na dressu.

Do Jiříkova už je to jen co by kamenem dohodil, spíme v místní základní škole. S místem ke spaní i se sprchami jsou menší komplikace, náladu všem ale zvednou povídkové knedlíky. „Já bych si dala ale se strouhankou,“ ozývám se nesměle před Martinou Moravanskou, která se ke mně naklání se lžičkou máku. „Já jsem myslela, že jsi po tátovi,“ odpovídá mi. „V tomhle ne, ale vidím, že jste kvůli němu ten mák opravdu koupili.“ „Koupili, Petr řekl, že když jde o tvého tátu, tak ať koupíme klidně balení deset.“

Večer přiváží pan Mahdal z nemocnice Karla Vlachy, který dnes ve sjezdu spadl a nejspíš si zlomil rameno. Zítra ho čeká operace, myslíme na něj. Do noci se venku povídá u piva, někteří tam vysedávají až do třetí hodiny ranní.

7. DEN 4. 8. 2022 JIŘÍKOV – RASPENAVA 75,95 KM

Vstávat musíme před sedmou, abychom stihli před odjezdem na mši sníst ke snídani chleba s pomazánkou. Když ale přemýšlíme o dnešní trase, všech zajímavostech, které nás čekají a vedru, které se blíží, nakonec usoudíme, že dnešní mši svatou oželíme a raději za chládku ujedeme první část trasy. Rozhoduje se tak více lidí, potkáváme se průběžně na trase.

Hned za Filipovem přejíždíme do Německa, část značené cesty vůbec najít nemůžeme, na dalším úseku právě probíhá betonová oxidace. Páni dělníci nás ale nechávají projet po chodníku, takže brzy se už napojujeme na cyklotrasu a té se držíme dlouhou dobu při průjezdu malebnými německými vesničkami. U jednoho z větrných mlýnů potkáváme Skupinu sedmi. Ta v průběhu cyklopoutě přišla o dva členy – Petr Ouřada se odpojil v Děčíně a Jitka odjela na rodinnou dovolenou. Místo nich se k nim dnes připojila cyklopoutnice Verča, která jede letos poprvé. Část trasy jedeme s nimi, pak se odpojujeme a jejich skupina se dělí také. Část míří na zříceninu hradu a kláštera Oybin, ostatní volí koupaliště v Žitavě.

My se vydáváme na Oybin, až k samotnému hradu vyjíždíme na kole. Protože jak opět moudře poznamenal pan Miklenda: „Dokud to jde na kole, jedu na kole.“ Prohlídka hradu opravdu stojí za to, jedná se o rozsáhlý komplex na pískovcových skalách. Klášter zde údajně nechal založit Karel IV. proto, aby přítomnost mnichů odehnala duchy. Duchy ani mnichy v klášteře nepotkáváme, za to spoustu cyklopoutníků ano. Kdo vynechal Oybin, zamířil přímo do Žitavy, na náměstí potkáváme Anežčinu skupinu pochutnávající si na točené zmrzlině. „Verunko, napiš si do deníku, že Anežka se letos ještě neztratila,“ volá na mě Anežka, když projíždíme kolem.

Za Žitavou krásná cesta mizí, vyjíždíme do Polska a nestačíme se divit. Prázdné domy chátrají, cesty jsou neudržované, nejvíc nás však ohromí obrovský hnědouhelný lom Turów.

U něj se napojujeme na hlavní frekventovanou silnici, po které musíme jet několik kilometrů. Slunce na nás vrhá své rozpálené paprsky, vyprahlí a zpocení zastavujeme ve frýdlantské kavárně na kofolu. Všechny podniky jsou obsazeny hlavně cyklopoutníky, kopce a horko jsou vysilující pro všechny.

Z Frýdlantu už to naštěstí není do Raspenavy daleko, přijždíme mezi prvními. Spíme hned u koupaliště, kou-

pat se ale nejdeme, volíme sprchu a po ní večeri – naše oblíbené boloňské špagety. Táta si ale koupání samozřejmě nesmí nechat ujít. „Jožko, jak se prosím jmenuje Mustafaova maminka?“ „No tak Mustafa je Ibrahim, takže paní Ibrahimová,“ odpovídá táta. Za chvíli už Petra volá: „Paní Ibrahimová, pojdte za námi!“ Táta dostává záchvat smíchu, Petra začíná chápat pravdu a Mustafaova maminka naštěstí volání neregistruje. Honza Pečiva má večer přednášku. Poleháváme, usínáme.

8. DEN 5. 8. 2022 RASPENAVA – JILEMNICE 61,65 KM

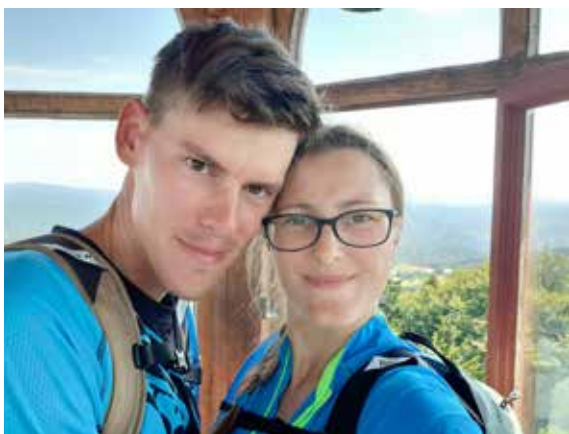
To už se zase musí vstávat? Jak to, že už je polovina lidí v cyklistickém? Pomalu otevírám oči a vůbec se mi nechce vylézat ze spacáku. Čeká nás však cesta krásnou krajinou, to si nemůžu nechat ujít. Na snídani máme 3 rohlíky a XXL balení žervé. Mše svatá je v Hejnicích vzdálených asi 5 kilometrů od místa noclehu. „Jedeme správně, Marťo?“ ptám se nejistě a z polní cesty shlížím na cyklopoutníky jedoucí po silnici pod námi. Správně jedeme, mnohem hezčí trasou než je cesta po silnici, brzy nás míjí i další cyklopoutníci.

Do Hejnic přijíždíme právě na čas. Po mši si jdeme do infocentra pro razítko do credencialu a v sousedním Bílém Potoku začíná dnešní dlouhé stoupaní do kopce. Zadek bolí, za chvíli už nevíme, jak bychom si poposedli, někdo zkouší jet ve stoje, nohy ale šlapou dobře, kopec není prudký, jen táhlý. Na Směďavě zatajujeme v horské chatě, někdo na polévku, někdo aspoň na studený nápoj. Pája s Markem si tam nechávají kola a jdou pěšky na nedalekou Jizeru. Je nedaleko, ale zase do kopce, děkuji, nechci. Dnes nás čeká i tak ještě dost stoupaní a možná i rozhleden.

„Aj bych si něco koupil, ale já nemám peněženku,“ zjišťuje Luděk. Volá Petrovi, zda nezůstala na ubytování, ale není tam. Snad bude v druhém zavazadle, musíme doufat. Mírným stoupaním pokračujeme dál, před námi se otevírají překrásné výhledy na Jizerské hory. Na klasickém kole si tam připadám trochu jako starobylý relikv, kromě chodců jsou zde totiž jen elektrocyklisté. Míjíme rašeliniště, horské chaty, projíždíme malebnými vesničkami.

V Tesařově si dáváme výborný oběd a plánujeme cestu na dvě rozhledny. První je nedaleko, ale samozřejmě na kopci. Stoupaní však není tak hrozné, poslední kus cesty se stejně musí pěšky. Z rozhledny Štěpánka jsou pěkné výhledy, od Ještědu až po Krkonoše. Nahoře potkáváme i Pavla Bureše, ale bez syna Filipa, ten zůstal dole v restauraci.

Terénními cestami přijíždíme až k Vysokému nad Jizerou, zde se už musíme zase napojit na silnici. Brzy ale zase odbočujeme, na dohled je Rozhledna U Borovice. Borovice u ní dnes již neroste, dřívě to byl však důležitý cestovní bod. Pokud jste zaslýchli, že u borovice je cesta průjezdná, mohli jste se v klidu vypravit na cestu. Od rozhledny je to k ubytování v Jilemnici v podstatě z kopce. Čas je dobrý, zajíždíme se podívat k zámku, ke kostelu sv. Vavřince a do Zvědavé uličky. Kdo neví, co to je a je zvědavý, necht' si to vyhledá nebo se znovu vydá do Jilemnice!

Dnes spíme v místní sokolovně, v noci hlásí déšť, kola si máme nechat ve dvou sklípčích. Někteří cyklopoutníci už odjíždí, začínáme si uvědomovat, že cyklopout se pomalu chýlí ke konci. K večeri máme lečo, pojídáme ho na schodech vedoucích k workoutovému hřišti. S Martinem jdeme posilovací stroje prozkoumat, když se vracíme zpět, u pipy už se sedí v kruhu, hraje na kytaru a zpívá. Luděk především slaví, že peněženka skutečně byla v jiném zavazadle!

Dohazovačské duo táta a Laďa vyvídá Petru Hubáčkovou, pokukuje po jejich nové člence skupiny Verči, s kým se to u večere baví. Když si odcházíme lehnout, v tělocvičně už je zhasnuté, začíná se rozléhat chrápání.

9. DEN 6. 8. 2022 JILEMNICE – HRADEC KRÁLOVÉ 85,39 KM

Dešťové kapky dopadají na střechu, bouřka hřmí nad městem, neprší jen v noci, ale i ráno. Pedro zabalený v pláštěnce obchází s kytarou spící cyklopoutníky a zpívá svůj budiček. Snídaně je tedy uvnitř, dnes chleba s paštikou. Původní mše svatá se dnes měla odehrát v kapli sv. Václava, kterou postavil cyklopoutník pan Milický, z důvodu nepříznivého počasí se mše slaví v tělocvičně.

Při nakládce věcí do autobusu už neprší, oproti předchozím dnům se ale hodně ochladilo. „K cestě pro kola si vezte gumáky,“ křičí někdo. Nojo, v jednom slípku je opravdu voda. Kolům to snad neublížilo, vydáváme se na cestu. Dneska se jede po rovině, velmi zvláštní pocit. Tepleji začíná být až k poledni. Přijíždíme do města Hostinné, kde právě probíhá pouť. Všude kolotoče, stánky, na pódiu vyhrává místní dechovka. Na svačinu si kupujeme oříšky v čokoládě a jedeme dál. Další zastávka je u vodní přehrady Les Království, která je zajímavá svou skoro až pohádkovou architekturou. Oběd je dnes těžké najít, při tom hledáme ve Dvoře Králové. Vypadá to však, že veškeré dění se tu točí kolem safari a zbytek města zeje prázdnotou. Naštěstí v Country Saloonu mají otevřeno, už podle kol zaparkovaných před vchodem vidíme, že zde zastavilo hodně cyklopoutníků. Jídla mají naštěstí dost, dostáváme svoji porci rizota a rýzku.

Z Dvora Králové popojíždíme do města Žireč, kde kromě Domoova sv. Josefa je i velké muzeum cyklistiky. To si samozřejmě nemůžeme nechat ujít, přichází o něj pouze Laďa, který si před ním opravuje své vlastní kolo, které pichl na rozbité silnici. Muzeum je zajímavé, můžeme si vyzkoušet jízdu na vysokém kole. Další zastávka na sebe ne-

nechá dlouho čekat, je jí barokní zámek Kuks. Na jeho prohlídku bohužel čas nemáme, pouze se procházíme kolem soch od Matyáše Brauna.

Josefov je bývalá pevnost, dnes velmi zvláštní město, ani se nám zde nechce zastavovat. Pouze u hradeb jíme tyčinku a jedeme dál. Cesta do Hradce Králové vede podél Labe, po celém týdnu jízdy do kopců mi začíná jízda po rovině připadat nudná. Kilometry ale na tachometru rychle naskakují, problematický je až průjezd samotným městem, kde je nyní velká uzavěrka. K místu noclehu přijíždíme právě včas, abychom si dali sprchu a naložili do vozíku kola. „Jožko, nemůžeš se zkusit projet na mém elektrokole?“ žádá Petra Antošová tátu. „Něco se mi tam pokazilo a nevím co.“ Táta se vrací až po delší době. „Normálně jsem dojel až k náměstí, ale pak jsem nevěděl, kudy se vrátit zpátky, jak jsem u sebe neměl navigaci!“ Hlavní je, že kolo je v pořádku.

Pak už bereme špekáčky a jdeme opékat k táboráku. Večer probíhá hromadné ukončení cyklopoutě a předání diplomů. Největší potlesk patří všem kuchařkám a organizačnímu týmu, bez kterého by se žádný ročník nemohl uskutečnit. Poslední večer se tráví jako vždy u popíjení piva, vína i slivovice. Vymýšlí se plány, kam vyrazit příští rok. Pan doktor vedle nás začíná chrápat, je tedy nejvyšší čas dát špunty do uší a také se pokusit na chvíli usnout.

10. DEN 7. 8. 2022 HRADEC KRÁLOVÉ – UHERSKÝ BROD

Poslední noc na karimatce ve spacáku je za námi, někteří toho v noci stejně moc nenaspali. K snídani dostáváme dlouho očekávaný závin, můžeme si vybrat makový či tvarohový. Kdo je rychlý a umí se zeptat, může si vzít půlku i na cestu.

Mše svatá je sloužena v katedrále sv. Ducha. Za pár dní v Hradci Králové začíná Celostátní setkání mládeže, ve městě se tedy už pohybuje plno organizátorů, kteří přichází i na mši. Katedrála je úplně narvaná, pan varhaník je nadšený. Po mši odcházíme zpět k ubytování a nakládáme do autobusu zavazadla. Postupně odjíždějí cyklopoutníci, kteří se dopravují domů vlaky. Loučení je smutné, nicméně věříme, že se příští rok setkáme na startu dalšího ročníku.

Autobus je připravený odjet, jen Peťa Hubáčková běhá s foťákem kolem. „Už se můžou nakládat zavazadla?“ ptá se. Když už je naloženo opravdu všechno, vyrážíme na cestu domů. Tentokrát nejedeme po dálnici, ale přes města a vesnice se zastávkou v Koclířově, který je také někdy přezdíván jako česká Fatima. Přestávka je krátká, návštěvu vyhlášené cukrárny však nesmíme vynechat. Nahlížíme do kostela sv. Alfonse a Panny Marie Fatimské, jdeme se podívat k soše Jana Pavla II.

Do Uherského Brodu přijíždíme odpoledne, zde nás čeká další loučení. Pokud celosvětová situace dovolí, tak se sejdem zase příští rok nebo ještě letos na plánované afterparty, která se uskuteční právě v Uherském Brodě.

